

TUCHTCOLLEGE VOOR DE KYNOLOGIE IN HOGER BEROEP

Zaaknummer: 25-004HB

Datum uitspraak: 31 augustus 2026

Uitspraak in het hoger beroep van:

XXX [naam appellant]
wonende te XXX woonplaats appellant]
hierna te noemen: Appellant
appellant, beklaagde in eerste aanleg

tegen

De vereniging met volledige rechtsbevoegdheid
**Vereniging Raad van Beheer op Kynologisch
Gebied in Nederland**
gevestigd en kantoorhoudende te Amsterdam
hierna te noemen: Raad van Beheer
belanghebbende, klaagster in eerste aanleg
gemachtigde: mw. mr. D. Dokkum

1. Het verloop van de procedure

- 1.1. Bij uitspraak van 19 maart 2026 heeft het Tuchtcollege in eerste aanleg het verweten gedrag bewezen verklaard en appellant daarvoor strafbaar geacht. Aan appellant is een onvoorwaardelijke diskwalificatie voor een periode van twee jaar opgelegd. Daarnaast heeft het Tuchtcollege het Bestuur opgedragen aan de betrokken reu op grond van artikel VI.15 lid 3 onder e van het Kynologisch Reglement een fokverbod op te leggen.
- 1.2. Tegen deze uitspraak heeft appellant bij beroepschrift, gedateerd 26 maart 2026 en per aangetekende brief verzonden, hoger beroep ingesteld. Blijkens het op de enveloppe geplaatste stempel is het beroepschrift op 7 april 2026 door de Raad van Beheer ontvangen.
- 1.3. De mondelinge behandeling van het hoger beroep is gehouden op de zitting van 21 juli 2026.

Appellant is verschenen vergezeld van zijn dochter XXX [naam dochter].
Namens Raad van Beheer is mw. mr. D. Dokkum ter zitting verschenen.
- 1.4. Na de mondelinge behandeling is bepaald dat binnen 4 weken uitspraak zal worden gedaan. Deze termijn is éénmalig verlengd met 4 weken tot 15 september 2026.

2. De vordering in eerste aanleg

2.1 Appellant wordt de volgende gedraging verweten:

- Dat hij zijn reu XXX [naam en NHSB reu] – heeft ingezet voor de fokkerij, door een dekking met de teef XXX [naam en NHSB teef] terwijl deze reu aantoonbaar lijdt aan een aandoening die de gezondheid en het welzijn van de hond en/of zijn nakomelingen ernstig in gevaar kan brengen, namelijk dat de hond lijdt aan de aandoening “elleboogdysplasie” afgekort ED. Dit blijkt uit de uitslag d.d 13 januari 2025 van het ED-onderzoek van 10 januari 2025.

Naam hond	Datum onderzoek	Uitslag	Datum uitslag
XXX [naam reu]	10-01-2025	EDII	13-01-2025

De gewraakte dekking heeft plaatsgevonden op of omstreeks 21 januari 2025.
Het nest is geboren op of omstreeks 24 maart 2025.

Bovenstaande betreft een overtreding van artikel VI.3 lid 3 Kynologisch Reglement.

2.2 De vordering in eerste aanleg:

De Raad van Beheer heeft gevorderd:

- Een onvoorwaardelijke diskwalificatie van de persoon voor een periode van 2 jaar.
- De oplegging van een fokverbod, zoals bedoeld in VI.15 lid 3d Kynologisch Reglement, voor de volgende hond: - XXX [naam en NHSB reu].

3. De standpunten van appellant en de Raad van Beheer in hoger beroep

3.1 Standpunten appellant

3.1.1. Appellant heeft hoger beroep ingesteld omdat hij zich niet kan vinden in de strafmaat. Hij is van mening dat volstaan had kunnen worden met een voorwaardelijke straf, temeer omdat hij de hond inmiddels heeft laten castreren.

Appellant heeft ter zitting een aanvullend geschrift met zeven gronden van hoger beroep overgelegd. De voorzitter heeft dit geschrift toegelaten. De Raad van Beheer is ter zitting in de gelegenheid gesteld op deze gronden te reageren en heeft geconcludeerd tot verwerping van alle grieven. Het Tuchtcollege in hoger beroep betreft de aanvullende gronden daarom volledig bij zijn beoordeling.

3.1.2. Eerste grief. Het Tuchtcollege heeft bij zijn uitspraak onvoldoende rekening gehouden met de feitelijke gang van zaken en onvoldoende de conclusie gemotiveerd dat appellant wist of had moeten weten dat de hond XXX [naam reu] een ED II uitslag had voordat de dekking plaatsvond.

- 3.1.3. Tweede grief. Appellant stelt dat er geen sprake was van opzet of verwijtbare nalatigheid bij zijn handelen; hij heeft gehandeld onder aanzienlijke tijdsdruk.
- 3.1.4. Derde grief. De belangenafweging door het Tuchtcollege is onvoldoende.
- 3.1.5. Vierde grief. De opgelegde straf is disproportioneel en de motivering daarvan onvoldoende.
- 3.1.6. Vijfde grief. Bij het opleggen van de straf heeft het Tuchtcollege het gelijkheidsbeginsel geschonden, nu appellant door dezelfde opgelegde maatregel veel harder is getroffen dan de fokster/eigenaresse van de teef.
- 3.1.7. Zesde grief. Appellant stelt dat de noodzaak voor een langdurige diskwalificatie ontbreekt nu hij na de ontstane situatie maatregelen heeft getroffen waardoor XXX [naam reu] niet meer voor de fokkerij zal worden ingezet.
- 3.1.8. Zevende grief. De Raad van Beheer heeft tegenstrijdig gehandeld en het vertrouwensbeginsel geschonden nu er voor de pups uit het nest wel stambomen zijn afgegeven. Appellant mocht er daardoor op vertrouwen dat de Raad van Beheer de ontstane situatie niet als een zeer ernstige overtreding beschouwde.

3.2 Standpunt Raad van Beheer

- 3.2.1. Raad van Beheer heeft schriftelijk en ter zitting mondeling een reactie op het beroepschrift gegeven.
- 3.2.2. De hoogte van de straf is heel gebruikelijk bij overtredingen van artikel VI.3 lid 3 KR. Als gekeken wordt naar de jurisprudentie van het Tuchtcollege in eerste aanleg dan wordt deze straf vrijwel altijd opgelegd. Alleen als er bijzondere omstandigheden zijn, kan de straf iets lager uitvallen. Van dergelijke bijzondere omstandigheden is in deze zaak echter geen sprake.
- 3.2.3. In ieder geval is het feit dat de reu XXX [naam reu] gecastreerd is geen bijzondere omstandigheid. Deze reu mocht sowieso niet (meer) voor de fokkerij ingezet worden. Deze castratie zorgt er hooguit voor dat het fokken ook niet zonder stambomen mogelijk is.
- 3.2.4. Wat betreft de proefdekking het volgende. Dat is een hulpmiddel om te kijken of een fokker voldoet aan de foknormen. Ten tijde van de gewraakte dekking golden er nog geen foknormen voor het ras XXX [ras]. Sterker nog, de foknormen zijn pas op 1 juli 2026 gepubliceerd en treden op 1 oktober 2026 in werking.
- 3.2.5. Deze zaak gaat echter niet over de foknormen, maar over de overtreding van artikel VI.3 lid 3 KR. Vaststaat dat het inzetten van een ouderdier met ED graad

2 een tuchtrechtelijk vergrijp is. Daarover hebben de beide Tuchtcolleges al vaker over geoordeeld.

3.2.6. Daarnaast was in de bedoelde proefdekking zichtbaar dat de reu XXX [naam reu] ED graad 2 had (zie bijlage). Appellant had daarom moeten en kunnen weten dat hij XXX [naam reu] niet mocht inzetten voor de fokkerij.

3.2.7. Straf/diskwalificatie

De Raad van Beheer kan zich vinden in de straf die door het Tuchtcollege in eerste aanleg is opgelegd. De Raad van Beheer handhaaft daarom dezelfde vordering uit eerste aanleg, namelijk een onvoorwaardelijke diskwalificatie van de persoon van 2 jaar, alsmede een fokverbod voor XXX [naam en NHSB reu]. De opgelegde straf is, ook volgens de jurisprudentie van het Tuchtcollege in eerste aanleg, heel gebruikelijk in geval van overtreding van artikel VI.3 lid 3 KR.

4. De beoordeling door het Tuchtcollege in hoger beroep

4.1 Bevoegdheid en ontvankelijkheid

4.1.1. Het Tuchtcollege is bevoegd over deze zaak te oordelen omdat appellant ten tijde van het hem verweten gedrag lid was van de XXX [rasvereniging 1], XXX [rasvereniging 2] en XXX [rasvereniging 3], alle verenigingen die zijn toegelaten tot het lidmaatschap van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland.
Op grond van de statuten van die verenigingen is appellant onderworpen aan de rechtsmacht van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland.

Eveneens is het Tuchtcollege bevoegd nu de Raad van Beheer appellant op zijn verzoek het recht heeft verleend op het voeren van de kennelnaam "XXX [kennelnaam]". Deze kennelnaam voerde hij op het moment van het hem verweten gedrag. Op grond van artikel III.46 van het Kynologisch Reglement is hij daarom onderworpen aan de rechtsmacht van de Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland.

4.1.2. Het Tuchtcollege stelt ambtshalve vast dat het beroepschrift, gelet op artikel 69 lid 2 Procesreglement Tuchtrecht, tijdig is ingediend.

Het beroepschrift is blijkens het stempel op de enveloppe op 7 april 2026 ontvangen door het secretariaat.

4.1.3. Appellant heeft tijdig hoger beroep ingesteld en daarbij de gronden van het hoger beroep ingediend. Ook heeft appellant het verschuldigde griffierecht tijdig voldaan.

Op grond van de bepalingen in artikel 70 van het Procesreglement Tuchtrecht, als onderdeel van het Kynologisch Reglement van Raad van Beheer op Kynologisch Gebied in Nederland, is appellant ontvankelijk in zijn beroep.

4.2 Overwegingen met betrekking tot de omvang van het hoger beroep

- 4.2.1. Appellant heeft zich in zijn oorspronkelijke beroepschrift in het bijzonder gekeerd tegen de aard en zwaarte van de opgelegde sanctie en maatregel. Ter zitting in hoger beroep heeft hij een aanvullend geschrift overgelegd waarin zeven grieven zijn geformuleerd. De voorzitter heeft dit geschrift toegelaten. De Raad van Beheer is ter zitting in de gelegenheid gesteld daarop te reageren en heeft geconcludeerd tot verwerping van alle grieven. Het Tuchtcollege in hoger beroep zal daarom zowel de bewezenverklaring en de verwijtbaarheid als de opgelegde straf en maatregel opnieuw beoordelen.

4.3 Overwegingen met betrekking tot de uitgangspunten voor de beoordeling

- 4.3.1. Uit de officiële onderzoeksregistratie blijkt dat de reu op 10 januari 2025 is onderzocht op elleboogdysplasie en dat op 13 januari 2025 als officiële eindbeoordeling ED graad II is geregistreerd. Niet is gebleken dat tegen deze beoordeling met succes bezwaar is gemaakt of dat zij later door een geldige herbeoordeling is gewijzigd. Vast staat voorts dat de reu op of omstreeks 21 januari 2025, acht dagen na de registratie van de eindbeoordeling, voor de dekking van de teef is ingezet. Appellant heeft de dekking erkend.
- 4.3.2. Artikel VI.3 lid 3 van het Kynologisch Reglement verbiedt honden voor de fokkerij in te zetten die aantoonbaar lijden aan een of meer aandoeningen die de gezondheid en het welzijn van de hond of zijn nakomelingen ernstig in gevaar kunnen brengen. Het Tuchtcollege in hoger beroep is, evenals het Tuchtcollege in eerste aanleg, van oordeel dat de officiële eindbeoordeling ED graad II in deze zaak onder die bepaling valt. Appellant heeft niet gemotiveerd bestreden dat elleboogdysplasie een erfelijke aandoening is die gezondheidsschade bij nakomelingen kan veroorzaken. Zijn verweer ziet in het bijzonder op zijn kennis van de eindbeoordeling en op de mate waarin hem van de dekking een verwijt kan worden gemaakt.
- 4.3.3. Dat in de officiële beoordeling naast deelbevindingen als “artrose graad I” en “LPC verdacht” zijn vermeld, doet niet af aan de eindbeoordeling ED graad II. Voor de tuchtrechtelijke beoordeling is die officiële eindbeoordeling bepalend. Een voorlopige lezing van de röntgenopnamen door een individuele dierenarts kan niet in de plaats treden van de officiële beoordeling door het daarvoor aangewezen panel.

4.4 Overwegingen met betrekking tot de eerste en tweede grief: wetenschap, opzet, nalatigheid en tijdsdruk

- 4.4.1. De eerste en tweede grief lenen zich voor gezamenlijke behandeling. Appellant voert aan dat onvoldoende is vastgesteld dat hij vóór de dekking met de eindbeoordeling ED graad II bekend was. Hij stelt dat twee dierenartsen voorafgaand aan de dekking geen duidelijke aanwijzingen voor ernstige elleboogproblemen zagen en een gunstige uitslag verwachtten. Volgens appellant mocht hij op die inschattingen vertrouwen. Verder stelt hij dat de dekking onder aanzienlijke tijdsdruk plaatsvond, omdat de teef

aan het einde van haar vruchtbare periode was. Van opzet of verwijtbare nalatigheid was volgens hem daarom geen sprake.

- 4.4.2. Het Tuchtcollege in hoger beroep stelt voorop dat de door appellant gestelde inschattingen van de dierenartsen, ook als van de juistheid van zijn weergave wordt uitgegaan, een voorlopig karakter hadden. De röntgenopnamen waren juist ten behoeve van een officiële beoordeling ingezonden. Appellant kon er daarom niet zonder meer van uitgaan dat de voorlopige indruk van een dierenarts gelijk zou zijn aan de nog vast te stellen officiële eindbeoordeling.
- 4.4.3. Voor de verwijtbaarheid is niet doorslaggevend of appellant de op 13 januari 2025 geregistreerde eindbeoordeling vóór de dekking daadwerkelijk in zijn account heeft geopend. Appellant had het onderzoek laten uitvoeren met het concrete doel de reu voor de voorgenomen dekking te kunnen inzetten. Onder die omstandigheden rustte op hem als eigenaar van de dekreu de verantwoordelijkheid om vóór de dekking de officiële eindbeoordeling af te wachten en te controleren. Die eindbeoordeling was acht dagen vóór de dekking geregistreerd en was in zijn MijnRvB-omgeving te raadplegen. Door de dekking te laten plaatsvinden zonder zich ervan te verzekeren dat de officiële uitslag het gebruik van de reu voor de fokkerij toeliet, heeft appellant het risico genomen dat de voorlopige inschatting van de dierenartsen niet overeenkwam met de officiële beoordeling. Dat is hem tuchtrechtelijk verwijtbaar.
- 4.4.4. Daarbij komt dat in de uitspraak in eerste aanleg is vastgelegd dat appellant ter zitting heeft bevestigd dat hij met de HD- en ED-uitslagen bekend was en dat hij de fokster daarover had geïnformeerd. Voor zover appellant in hoger beroep betoogt dat deze verklaring geen betrekking had op kennis vóór de dekking, behoeft dat niet beslissend te worden vastgesteld. Ook uitgaande van zijn eigen lezing had hij de officiële eindbeoordeling vóór de dekking moeten controleren en de dekking bij het ontbreken van zekerheid moeten uitstellen.
- 4.4.5. Het Tuchtcollege in hoger beroep onderkent dat het einde van de vruchtbare periode van de teef een praktische tijdsdruk kan hebben veroorzaakt. Die omstandigheid maakte de dekking echter niet noodzakelijk. Appellant had ervoor kunnen en moeten kiezen de teef tijdens deze loopsheid niet door de reu te laten dekken. Het belang om een voorgenomen dekking doorgang te laten vinden, weegt niet op tegen het belang dat aan een officiële gezondheidsbeoordeling wordt gehecht.
- 4.4.6. Het niet afwachten of niet controleren van de officiële eindbeoordeling voordat de reu voor de fokkerij werd ingezet, levert in de gegeven omstandigheden verwijtbare nalatigheid op. De eerste en tweede grief falen.

4.5 Overwegingen met betrekking tot de zevende grief: afgifte van stambomen en opgewekt vertrouwen

- 4.5.1. Appellant voert in zijn zevende grief aan dat de Raad van Beheer tegenstrijdig heeft gehandeld door voor de uit de dekking geboren pups stambomen af te geven.

Volgens appellant mocht hij daaruit afleiden dat de Raad van Beheer de dekking niet als een ernstige tuchtrechtelijke overtreding beschouwde.

- 4.5.2. Dit betoog slaagt niet. De afgifte van de stambomen heeft plaatsgevonden nadat de dekking al had plaatsgevonden. Die afgifte kan daarom niet van invloed zijn geweest op de beslissing van appellant om de reu op 21 januari 2025 voor de dekking in te zetten. Reeds daarom kan appellant daaraan geen voorafgaand gerechtvaardigd vertrouwen ontleen.
- 4.5.3. Daarnaast moeten de administratieve beoordeling van een verzoek tot inschrijving van pups in het Nederlands Hondenstamboek (NHSB) en de tuchtrechtelijke beoordeling van het handelen van de eigenaar van een ouderdier van elkaar worden onderscheiden. Uit de enkele afgifte van stambomen volgt niet dat de Raad van Beheer heeft vastgesteld of toegezegd dat de dekking in overeenstemming met artikel VI.3 lid 3 van het Kynologisch Reglement was of dat geen tuchtrechtelijke procedure zou volgen.
- 4.5.4. Voor een geslaagd beroep op opgewekt vertrouwen is ten minste nodig dat sprake is van een concrete, ondubbelzinnige en aan het bevoegde orgaan toe te rekenen toezegging of gedraging waaruit appellant redelijkerwijs mocht afleiden dat het inzetten van de reu tuchtrechtelijk was toegestaan. Van een dergelijke toezegging is niet gebleken. Dat de relevante gezondheidsgegevens mogelijk al in de administratieve systemen van de Raad van Beheer aanwezig waren, maakt de afgifte van stambomen nog niet tot een tuchtrechtelijke goedkeuring van de dekking. De zevende grief faalt.

4.6 Overwegingen met betrekking tot de proefdekking

- 4.6.1. Appellant heeft in zijn oorspronkelijke beroepschrift tevens aangevoerd dat uit een door hem ingevoerde proefdekking geen bezwaar tegen de combinatie naar voren kwam. Ook dit betoog slaagt niet.
- 4.6.2. De overgelegde proefdekking is op 13 juli 2026 uitgevoerd, met invoering van 21 januari 2025 als historische dekdatum. Het betreft dus geen document dat appellant voorafgaand aan de verweten dekking heeft geraadpleegd. De proefdekking kan daarom niet aantonen welke informatie appellant vóór de dekking heeft gezien of waarop hij toen heeft vertrouwd.
- 4.6.3. Uit de toelichting bij de proefdekking blijkt bovendien uitdrukkelijk dat de functionaliteit geen ja- of nee-oordeel geeft over de toelaatbaarheid van een combinatie, maar uitsluitend geregistreerde screeningsuitslagen toont. In de proefdekking staat bij de reu de eindbeoordeling ED graad 2 vermeld. Dat op de ingevoerde historische dekdatum voor het ras geen afzonderlijke foknormen van toepassing waren, betekent niet dat het algemene verbod van artikel VI.3 lid 3 van het Kynologisch Reglement niet gold. De proefdekking levert daarom geen toestemming, positief oordeel of gerechtvaardigd vertrouwen op.

5. Bewezenverklaring

- 5.1. Op grond van de feiten en omstandigheden die zijn vervat in de hierna genoemde bewijsmiddelen in onderling verband en samenhang bezien, komt het Tuchtcollege in hoger beroep tot het oordeel dat bewezen is dat appellant de verweten gedraging heeft begaan en dat deze gedraging gekwalificeerd kan worden als een tuchtrechtelijk vergrijp.

6. Bewijsmiddelen

- 6.1. Zowel ter zitting van het Tuchtcollege in eerste aanleg als ter zitting van het Tuchtcollege in hoger beroep heeft appellant bekend dat hij de in zijn eigendom toebehorende reu XXX [naam en NHSB reu] heeft ingezet voor de fokkerij.
- 6.2. Uit het dossier blijkt dat:
- de reu XXX [naam en NHSB reu] op 10 januari 2025 is onderzocht op elleboogdysplasie (afgekort ED) van welk onderzoek op 13 januari 2025 de officiële uitslag luidde: ED II.
 - de reu op of omstreeks 21 januari 2025 de teef XXX [naam en NHSB teef] heeft gedekt, uit welke dekking op of omstreeks 24 maart 2026 nakomelingen zijn geboren.
 - de gewraakte dekking heeft plaatsgevonden op of omstreeks 21 januari 2025.
 - het nest is geboren op of omstreeks 24 maart 2025.

7. Bewezen gedraging

- 7.1. Het bewezenverklaarde levert het volgende tuchtrechtelijk vergrijp op:

Appellant heeft met een hond – zijnde XXX [naam en NHSB reu] – op of omstreeks 21 januari 2025 gefokt, terwijl deze aantoonbaar lijdt aan een aandoening die de gezondheid en het welzijn van de hond en/of zijn nakomelingen ernstig in gevaar kan brengen, namelijk dat de hond lijdt aan de aandoening ED (in casu graad II of hoger);

8. Overtreden bepaling

- 8.1. Bovenstaande betreft een overtreding van artikel VI.3 lid 3 Kynologisch Reglement, strafbaar gesteld in artikel VI.2 Kynologisch Reglement.

9. Strafbaarheid van appellant

- 9.1 **Overwegingen voor de straf en maatregel: derde grief: onvoldoende belangenafweging**

- 9.1.1. Appellant voert in zijn derde grief aan dat in eerste aanleg onvoldoende rekening is gehouden met zijn openheid, zijn medewerking, het ontbreken van opzet en de maatregelen die hij na de dekking stelt te hebben getroffen.
- 9.1.2. Het Tuchtcollege in hoger beroep beoordeelt de straf en maatregel zelfstandig en in volle omvang. Het betreft in het voordeel van appellant dat de zaak betrekking heeft op één dekking, dat hij de dekking niet heeft ontkend en dat hij in de procedure zijn visie op de gang van zaken heeft gegeven.
- 9.1.3. Appellant heeft de reu voor de fokkerij ingezet zonder zich ervan te verzekeren dat de officiële eindbeoordeling dit toeliet. De officiële uitslag was acht dagen vóór de dekking geregistreerd. Appellant heeft daarmee een wezenlijke waarborg binnen het gezondheidsonderzoek terzijde gelaten. De omstandigheid dat hij na de constatering van de overtreding openheid heeft gegeven en heeft meegewerkt, neemt de eerdere normschending niet weg.
- 9.1.4. Voor zover appellant klaagt dat deze omstandigheden in de uitspraak in eerste aanleg niet alle afzonderlijk zijn benoemd, voorziet het Tuchtcollege in hoger beroep met de voorgaande en navolgende overwegingen in een volledige belangenafweging. De derde grief leidt niet tot een andere beslissing.

9.2 Overwegingen voor de straf en maatregel: vierde grief: proportionaliteit en voorwaardelijke sanctie

- 9.2.1. Appellant stelt in zijn vierde grief dat de opgelegde onvoorwaardelijke diskwalificatie van twee jaar de maximale sanctie is en dat met een waarschuwing, berisping of voorwaardelijke sanctie had kunnen worden volstaan.
- 9.2.2. De stelling dat een diskwalificatie van twee jaar de maximale sanctie is, is niet juist. De toepasselijke lijst met maximumstraffen voorziet voor een overtreding van artikel VI.3 van het Kynologisch Reglement in een tijdelijke diskwalificatie voor de duur van maximaal vier jaar. De omstandigheid dat de opgelegde duur beneden dat maximum blijft, betekent op zichzelf echter nog niet dat die duur in deze individuele zaak passend is. Daarvoor is een zelfstandige proportionaliteitsbeoordeling nodig.
- 9.2.3. Het tuchtcollege in hoger beroep houdt bij die beoordeling rekening met de hiervoor genoemde matigende omstandigheden: het gaat om één dekking en appellant heeft aan de procedure meegewerkt. Het college onderkent ook dat een persoonlijke diskwalificatie voor appellant ingrijpende gevolgen kan hebben voor zijn deelname aan de georganiseerde kynologie en voor de activiteiten die hij binnen zijn kennel verricht.
- 9.2.4. Tegenover die omstandigheden staan de ernst van de geschonden norm en de mate van verwijtbaarheid. Artikel VI.3 lid 3 beschermt de gezondheid en het welzijn van honden en hun nakomelingen. Appellant heeft de reu voor een concreet voorgenomen dekking laten onderzoeken, maar heeft de dekking laten plaatsvinden zonder de officiële eindbeoordeling af te wachten of te controleren. Daarmee is niet

slechts sprake van een administratieve onzorgvuldigheid, maar van het voorbijgaan aan een essentiële gezondheidswaarborg binnen de fokkerij.

- 9.2.5. Een waarschuwing of berisping doet naar het oordeel van het tuchtcollege in hoger beroep onvoldoende recht aan de ernst en verwijtbaarheid van deze gedraging. Het college heeft ook onderzocht of de diskwalificatie geheel of gedeeltelijk voorwaardelijk kan worden opgelegd. De regeling laat een dergelijke modaliteit toe, mits de keuze daarvoor wordt gemotiveerd. In deze zaak zou een uitsluitend of grotendeels voorwaardelijke sanctie echter onvoldoende tot uitdrukking brengen dat een eigenaar van een dekru vóór de inzet voor de fokkerij daadwerkelijk zekerheid moet hebben over de officiële gezondheidsuitslag.
- 9.2.6. Alles afwegende acht het tuchtcollege in hoger beroep een onvoorwaardelijke diskwalificatie van twee jaar passend en geboden. De door appellant aangevoerde persoonlijke gevolgen zijn daarbij niet buiten beschouwing gelaten, maar zijn niet van zodanig gewicht dat zij, tegenover de ernst en verwijtbaarheid van het handelen, tot een lichtere of voorwaardelijke sanctie moeten leiden. De vierde grief faalt.

9.3 Overwegingen voor de straf en maatregel: Vijfde grief: gelijkheidsbeginsel en verschil in persoonlijke gevolgen

- 9.3.1. In zijn vijfde grief betoogt appellant dat hij door de diskwalificatie aanzienlijk zwaarder wordt getroffen dan de fokster en eigenaresse van de teef, hoewel aan beiden een diskwalificatie van dezelfde duur is opgelegd. Hij wijst daarbij op zijn persoonlijke omstandigheden, zijn kynologische activiteiten en de gevolgen voor zijn kennel.
- 9.3.2. Het gelijkheidsbeginsel brengt niet mee dat een sanctie voor iedere betrokkene in economisch, persoonlijk of praktisch opzicht precies hetzelfde gevolg moet hebben. Een persoonsgebonden diskwalificatie kan, afhankelijk van de aard en omvang van iemands activiteiten, voor de ene veroordeelde ingrijpender uitwerken dan voor de andere. Die verschillen kunnen bij de proportionaliteitsbeoordeling worden betrokken, maar maken de zaken niet zonder meer juridisch ongelijk.
- 9.3.3. Appellant en de fokster waren ieder vanuit hun eigen positie verantwoordelijk voor de beslissing de combinatie voor de fokkerij te gebruiken. De omstandigheid dat appellant als eigenaar van de reu mogelijk meer of andere kynologische activiteiten verricht, neemt zijn eigen verantwoordelijkheid voor het inzetten van die reu niet weg. Het tuchtcollege in hoger beroep heeft de aannemelijk geworden persoonlijke gevolgen van de diskwalificatie hiervoor meegewogen, maar acht deze niet voldoende om voor appellant tot een lichtere persoonlijke sanctie te komen.
- 9.3.4. Voor zover appellant heeft aangevoerd dat de fokster van plan zou zijn buiten de georganiseerde stamboekfokkerij verder te fokken, is niet gebleken dat dit een vaststaand feit is. Een dergelijke intentie van een ander kan bovendien niet bepalend zijn voor de sanctie die op grond van het eigen handelen van appellant passend is.

- 9.3.5. Dat in de zaak van appellant ook een fokverbod voor de reu aan de orde is, leidt evenmin tot een schending van het gelijkheidsbeginsel. Het fokverbod is geen aanvullende persoonlijke bestraffing wegens de omvang van de kynologische activiteiten van appellant, maar een hondgebonden beschermende maatregel die betrekking heeft op het ouderdier dat bij de verboden dekking is gebruikt. Artikel VI.15 lid 3 onder e van het Kynologisch Reglement voorziet uitdrukkelijk in die maatregel. De vijfde grief faalt.

9.4 Overwegingen voor de straf en maatregel: zesde grief: gestelde castratie en ontbreken van noodzaak

- 9.4.1. Appellant stelt in zijn zesde grief dat een langdurige persoonlijke diskwalificatie niet nodig is, omdat hij maatregelen heeft getroffen waardoor de reu niet meer voor de fokkerij zal worden ingezet. In dat verband heeft hij gesteld dat de reu is gecastreerd.
- 9.4.2. Appellant heeft de gestelde castratie niet onderbouwd met een veterinaire attest, een factuur, een operatiedatum of een ander stuk waaruit de aard van de ingreep en de identiteit van de hond blijken. Ook ter zitting in hoger beroep heeft hij geen veterinaire bewijs overgelegd. Appellant heeft zowel in eerste aanleg als in hoger beroep voldoende gelegenheid gehad zijn stelling te onderbouwen. Het college stelt de castratie daarom niet als feit vast en kent daaraan bij de bepaling van de persoonlijke sanctie geen matigende betekenis toe. In eerste aanleg was eveneens vastgesteld dat geen bewijs van de gestelde castratie was overgelegd.
- 9.4.3. Ook indien de castratie wel zou zijn aangetoond, zou zij de eerdere overtreding niet ongedaan maken. Een na de dekking uitgevoerde ingreep kan als herstelhandeling enige betekenis hebben voor het toekomstige risico, maar neemt de ernst en verwijtbaarheid van het al gepleegde handelen niet weg. De persoonlijke diskwalificatie ziet bovendien niet uitsluitend op het toekomstige gebruik van deze ene reu, maar op de deelname van appellant aan de georganiseerde kynologie en op zijn verantwoordelijkheid om daarbij de gezondheidsregels na te leven.
- 9.4.4. Een bewezen castratie zou evenmin meebrengen dat het hondgebonden fokverbod zonder betekenis is. De bevoegdheid tot het opleggen van dat verbod is gekoppeld aan het ouderdier waarmee in strijd met artikel VI.3 lid 3 is gefokt en niet aan de actuele natuurlijke vruchtbaarheid van dat dier.
- 9.4.5. De gestelde maatregelen na de overtreding geven daarom geen aanleiding de persoonlijke diskwalificatie of het fokverbod achterwege te laten. De zesde grief faalt.

9.5 Slotsom over de grieven

- 9.5.1. De eerste tot en met de zevende grief falen. Ook het beroep op de achteraf uitgevoerde proefdekking slaagt niet. Het Tuchtcollege in hoger beroep ziet daarom geen grond voor de primair verzochte vrijspraak en evenmin voor de subsidiair

verzochte matiging of omzetting van de persoonlijke diskwalificatie in een geheel of gedeeltelijk voorwaardelijke sanctie.

- 9.5.2. Voor zover de grieven mede zijn gericht tegen de omvang van de motivering in eerste aanleg, heeft het Tuchtcollege in hoger beroep de bewijswaardering, de verwijtbaarheid en de straf- en maatregelmotivering zelfstandig en volledig beoordeeld. Die aanvullende motivering leidt niet tot een andere uitkomst.

10. Oplegging straf of maatregel

- 10.1 Het Tuchtcollege heeft in hoger beroep de op te leggen straf bepaald op grond van de ernst van het feit en de omstandigheden waaronder dit is begaan en gelet op de persoon van appellant. Het Tuchtcollege in hoger beroep heeft daarbij in het bijzonder het volgende in ogenschouw genomen:

10.1.1. De verweten gedraging betreft één dekking, welke dekking door appellant is erkend.

10.1.2. De reu XXX [naam en NHSB reu], eigendom van appellant, is op 10 januari 2025 onderzocht op elleboogdysplasie (ED). De officiële uitslag op 13 januari 2025 van dit onderzoek was dat de hond lijdt aan EDII. De dekking vond plaats op of omstreeks 21 januari 2025.

10.1.3. Appellant heeft aan de procedure meegewerkt.

10.1.4. De reu XXX [naam reu] is ten behoeve van de geplande dekking op 10 januari 2025 onderzocht op elleboogdysplasie (ED). De officiële uitslag was acht dagen vóór de dekking geregistreerd. Appellant heeft de reu voor de fokkerij ingezet zonder zich ervan te verzekeren dat de officiële eindbeoordeling dit toeliet.

10.1.5. Appellant heeft ter zitting verklaard over ruime fokervaring te beschikken.

10.1.6. Het Tuchtcollege in hoger beroep onderkent dat het einde van de vruchtbare periode van de teef een praktische tijdsdruk kan hebben veroorzaakt. Die omstandigheid maakte de dekking echter niet noodzakelijk. Appellant had ervoor kunnen en moeten kiezen de teef tijdens deze loopsheid niet door de reu te laten dekken. Het belang om een voorgenomen dekking doorgang te laten vinden, weegt niet op tegen het belang dat aan een officiële gezondheidsbeoordeling wordt gehecht.

- 10.1.7. Het college onderkent dat de diskwalificatie voor appellant ingrijpende persoonlijke en mogelijk financiële gevolgen heeft. Daartegenover staan de ernst van de geschonden gezondheidsnorm, de ervaring van appellant en het feit dat hij de reu voor een voorgenomen dekking had laten onderzoeken, maar de dekking heeft laten plaatsvinden zonder de definitieve panelbeoordeling af te wachten of te controleren. Gelet op deze omstandigheden doet een waarschuwing, berisping of geheel of gedeeltelijk voorwaardelijke diskwalificatie onvoldoende recht aan de ernst en

verwijtbaarheid van het handelen. Alles afwegende acht het college een onvoorwaardelijke diskwalificatie van twee jaar passend en geboden.

11. De toepasselijke bepalingen

11.1. De beslissing berust op

- artikel VI.3 lid 3 van het Kynologisch Reglement
- artikel VI.2 van het Kynologisch Reglement
- artikel VI.15 lid 3 onder e van het Kynologisch Reglement
- artikelen 69 en 70 van het Procesreglement Tuchtrect

12. De beslissing

12.1 Het Tuchtcollege voor de Kynologie in hoger beroep:

- verklaart zich bevoegd om van de tuchtzaak in hoger beroep kennis te nemen;
- verklaart Appellant ontvankelijk in zijn beroep;
- verklaart het hoger beroep ongegrond;
- bekrachtigt de uitspraak van het Tuchtcollege in eerste aanleg van 19 maart 2026, met verbetering en aanvulling van de gronden.

Deze uitspraak is gewezen te Amsterdam op 31 augustus 2026 door mevrouw mr. A.A. Jurgens Boot, voorzitter, de heer drs. T. H. Hepkema, dierenarts, de heer Y.P.J. Drost, leden, in tegenwoordigheid van mevrouw mr. E.G.E. Siebel, secretaris en nu de overige leden buiten staat zijn alleen door de voorzitter en de secretaris ondertekend.

Voorzitter,

Secretaris,

Mw. mr. A.A. Jurgens-Boot

Mw.mr. E.G.E. Siebel